

Het bedrog met de Amethyst

HET BEDROG MET
DE AMETHYST
HASKO VAN DALEN

Het verhaal in dit boek is pure fictie. Namen, mensen, gebeurtenissen, plaatsen en tijden zijn deels echt, deels voortgekomen uit mijn verbeelding. Daarom kan de weergave van een persoon, locatie of voorval niet voor waarheid worden aangenomen.

1e druk, februari 2021

2e druk, maart 2021

Redactie: Sarah de Waard

Opmaak binnenwerk: Sanne Hillemans

Ontwerp omslag: Nicoline van der Beek

Portret auteur: Mireille Schaap

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Hasko van Dalen

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493059757

NUR 331

*The air was filled with music
When we entered the city at noon
The sun was shining above Schönbrunn
Made it really look like a dream*

*But she, she was my guide to Vienna
And the way she moved me
Was more exciting than a sightseeing*

Eerste deel van het lied

My Guide to Vienna

Wenen, Oktober 1969

I

Het begon op een maandagmorgen, op een zonovergoten junidag in Wenen. Gelukkig kan ik het navertellen.

Ik zat achter mijn bureau, dronk koffie, rookte een sigaret en las de krant. 's Maandags had ik daar alle tijd voor. En zeker die maandag. Er lag geen werk te wachten, maar dat deerde niet. Voor ik mij als privédetective had gevestigd, had ik uitgerekend dat ik kon rondkomen van gemiddeld twee opdrachten per week. Dat gemiddelde had ik de afgelopen maanden ruimschoots overtroffen. Ik zat niet op een nieuwe klus te wachten. Bovendien leerde de ervaring, dat er op maandagmorgen zelden nieuwe opdrachtgevers kwamen.

De bescheiden klop op de deur van mijn kantoor verraste me dan ook. Ik vouwde de krant op, riep 'Binnen' en stond op om het bezoek te begroeten.

Het was een jonge vrouw in een truitje met zwart-witte blokken, een zandkleurige broek en stevige stappers. Ik stak mijn hand uit, stelde me voor en sprak mijn standaard openingszin.

'Waarmee kan ik u van dienst zijn?'

'Mijn naam is Ulrika Berger. Ik heb uw hulp nodig,' zei ze, terwijl ze me een krachtige handdruk gaf.

Ze had kortgeknipt zwart haar en reebruine ogen, die een gelaat opsierden dat getooid was met een ietwat brede neus en dunne, strakke lippen. Haar forse wenkbrauwen waren aan de uiteinden geëpileerd, wat de twinkelingen in haar pupillen extra goed deed uitkomen. De enige zichtbare make-up was een vleugje rouge op de wangen. Ze was niet echt knap, maar de speelse lijnen in haar

gezicht gaven haar een zekere aantrekkelijkheid. De geur van haar parfum fleurde mijn anders alleen naar sigarettenrook ruikende werkvertrek op.

Ik wees naar de stoel voor mijn bureau, ging in mijn eigen draaistoel zitten en legde haar uit onder welke condities en tegen welk tarief ik werkte.

‘Dat is allemaal geen probleem,’ besliste ze.

‘Goed dan,’ zei ik. Ik schakelde mijn mobiel in om het gesprek op te nemen en sloeg mijn blocnote open om aanvullende aantekeningen te kunnen maken. ‘Waarvoor heeft u mijn hulp nodig?’

‘U moet mijn vriend opsporen.’

‘Hoe heet uw vriend?’

‘Markus Meyer.’

‘Hoe lang heeft u hem al niet gezien?’

‘Twee maanden.’

‘Geen idee waar hij zou kunnen uithangen?’

‘Jawel. Ik denk dat hij bij Hubert Hablé zit.’

Ik legde mijn pen neer en leunde achterover. ‘Mevrouw Berger, als u denkt te weten waar uw vriend is, waarom moet ik hem dan opsporen?’

‘Omdat u een detective bent.’

‘Ja, ik ben privédetective. Ik hou me bezig met winkeldiefstallen, bedrijfspionage, het opsporen van vermiste mensen of gestolen spullen en ik observeer mensen om te zien of ze overspel plegen. Maar u vermoedt bij wie uw vriend is. Waarom komt u dan naar mij toe? Ik ben geen huwelijksbemiddelaar of relatietherapeut.’

Ik hoorde een diepe zucht en kreeg een flauw vermoeden.

‘Is die meneer... eh... Hablé soms een intieme vriend van Markus Meyer?’

‘Bedoelt u...? Ach, dat kunt u toch niet menen? Nee toch?’ Ze lachte onbedaarlijk. Ik liet haar begaan. ‘U denkt...’ begon ze weer, ‘u denkt echt...’

‘Ja, mevrouw Berger, het zou toch zo kunnen zijn dat Hablé voor uw Markus meer is dan zomaar een vriend?’

Ze lachte opnieuw. Nu nog harder.

‘U bent komisch, meneer Klein. Markus met een man. Als dat zo was, zat ik echt niet hier. Het idee alleen al! Trouwens, Hubert Hablé lijkt me geen man voor de herenliefde.’

Ik monsterde de situatie. Zou ik haar vertellen dat ik in mijn tweejarige praktijk vaker vrouwen zoals zij aan mijn bureau had gehad? Vrouwen die zich niet konden voorstellen dat hun man op vrijersvoeten was gegaan. En al helemaal niet dat de partner met wie ze jarenlang het bed hadden gedeeld, in het geheim een liefhebber van het eigen geslacht bleek te zijn. Van de herenliefde, zoals mevrouw Berger dat zo fraai uitdrukte. Niet zelden had ik hen uit de droom moeten helpen.

Ik stond op om koffie te zetten om me de tijd te gunnen hierover na te denken. Op haar verzoek werden het twee koppen cappuccino. Daarna besloot ik dit thema over te slaan en gewoon het standaard vragenlijstje af te werken, om alle namen en feiten op een rij te krijgen en me een helder beeld van de zaak te verschaffen.

‘Nou goed. U vermoedt dus dat uw vriend bij ene Hubert Hablé is. Wat is die meneer Hablé voor iemand?’

‘Hubert Hablé is een echte aristocraat. Iemand uit een oud Frans geslacht dat landerijen, wijngaarden en dat soort dingen bezit. Hij is een gerenommeerd kunsthandelaar. Hij staat erom bekend dat hij jonge kunstenaars een kans geeft zich te ontplooien door ze bij hem thuis in alle rust te laten werken. Vaak sponsort hij ze ook nog. Sommige mensen noemen hem een filantroop.’

‘Waar woont die Hablé?’

‘In Innsbruck, aan de Höhenstrasse.’

‘Maar dat is in Tirol!’ riep ik verbaasd uit.

‘Voor een detective bent u aardig snel van begrip,’ reageerde ze geamuseerd.

‘Die is voor u. Maar wat ik bedoel is dit. Waarom gaat u in Wenen naar een detective als u vermoedt dat uw vriend in Innsbruck zit, aan de andere kant van het land?’

‘Eindelijk een goede vraag,’ verzekerde ze me.